

[Økonomiministerens.]

samme gælder i øvrigt i Den internationale Valutafond. Det er økonomisk-politiske betingelser, og bl. a. er det krav med hensyn til fastlåsningen af finanspolitikken og spørgsmålet om en stramning af pengepolitikken under hensyntagen til den meget betrængte valutasituation, som Italien befinder sig i. Det er altså den art af betingelser, der kan stilles, det er ikke — det kunne man måske forstå, hvis man lyttede til hr. Wilhjelm — betingelser af almindelig politisk karakter. Nu er jeg bange for, at jeg taler lidt forgæves, for så vidt jeg kan se, er hr. Wilhjelm her ikke, men jeg går ud fra, at det kan blive refereret til ham, ellers skal jeg sørge for, at der bliver sendt et eksemplar af fortrykket til ham, så han i hvert fald er informeret om, hvad det er for et svar, han får.

Hr. Wilhjelm spurgte også, hvad slangesamarbejdet har betydet for revaluering af den danske krone. Forholdet er jo det, at når andre lande devaluerer, sådan som vi har været vidne til i en periode for dollarens vedkommende, i andre perioder for lirens, for den spanske pesetas vedkommende og for pundets vedkommende — det sidste er jo især af interesse for os — så svarer det i realiteten til, at den danske krone i forhold til de lande bliver revalueret.

Jeg har ikke nogen tal præsent på det. Så vidt jeg erindrer, er der stillet et spørgsmål om det i markedsudvalget, og jeg mener også, at der er et svar enten fremsendt til markedsudvalget eller under udarbejdelse, men det, der i den henseende — det vil jeg gerne understrege — for os er nok så afgørende, er jo, at vi holder et stabilt kursforhold i forhold til de lande, der for industrieksportens vedkommende er de vigtigste for os. For landbrugseksportens vedkommende sker der jo en vis regulering ved hjælp af det system, der findes med valutariske udligningsbeløb inden for EF-systemet, sådan at devalueringerne ikke har helt den samme økonomiske betydning, for så vidt angår landbrugsvarer, som de har for industrivarer. Men for industrivarer er det klart, at en kursændring har betydning, og dér er det altså afgørende, at vi har et fast valutarisk forhold til de lande, der er vores største industrikunder. Det drejer sig om Sverige, Tyskland og Norge i den nævnte

orden, og hvis jeg husker ret, så aftager de godt 50 pct. af vores industrieksport. Men så vidt jeg altså erindrer, er der stillet et spørgsmål fra markedsudvalget om spørgsmålet, og dér vil man så kunne få de nøjere beregninger, hvis sådanne er tilgængelige.

Så gjorde hr. Stetter nogle bemærkninger om den holdning, vi indtog i forhandlinger i EF med hensyn til den økonomiske politik, som man skulle tilstræbe i fællesskab, og da sagde hr. Stetter, at han havde forstået, at det især gik ud på, at regeringen opfordrede den vesttyske regering til at føre samme letsindige politik, som Danmark førte. Nu er jeg overbevist om, at når man skærer det partipolitiske formål væk med udtrykket „letsindige politik“, som Danmark fører, så ville hr. Stetter i hvert fald ikke finde ret mange steder, at man accepterede denne vurdering, og slet ikke i den europæiske sammenhæng ville hr. Stetter finde denne vurdering. Men det hører nu hjemme på den politiske propagandas overdrev, så det skal være hr. Stetter foræret. Det vedrører jo ikke en faktisk vurdering.

Den faktiske vurdering er, at Vesttyskland har ført en ekspansiv politik, og hvis man måler denne ekspansive politik på den måde, at man ser deres underskud på de offentlige budgetter i forhold til bruttonationalproduktet, så har de haft procentvis et underskud på deres bruttonationalprodukt i 1975, som har været større end det, Danmark har haft. De har altså foretaget en kraftigere købekraftsudpumpning, kan man sige, end vi har gjort over vores finanspolitik. Så er det en letsindig politik, og så har Tyskland altså i den henseende overgået os i letsindigheder. Det var ikke ligefrem det, jeg havde indtryk af var hr. Stetters opfattelse.

Vi har derimod i høj grad givet udtryk for, at vi deler den opfattelse, som den vesttyske regering har givet udtryk for, at man må tilstræbe en politik, der søger at holde igen på den inflatoriske udvikling. Vi har også givet udtryk for, at vi mener, at det må pålægge de deltagende lande en forpligtelse til at udvise en vis disciplin, hvis man kan bruge det udtryk, i forhold til de beslutninger, vi er enige om, og som vel ikke er bindende, men er vejledende for de deltagende lande. Man bør følge sådanne beslutninger. Det har i hvert fald været vores